

ΒΗΜMagazino

Ο ΚΟΣΜΟΣ
ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΑ ΤΟΝ
«ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ»
ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

K A R L LAGERFELD

ΡΑΜΙ ΜΑΛΕΚ ΘΑ ΠΑΡΕΙ Ο «ΦΡΕΝΤΙ ΜΕΡΚΙΟΥΡΙ» ΤΟ ΟΣΚΑΡ; Σ. 14
200 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΑΛΟ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΕΧΝΗΣ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ Σ. 16
ΛΕΟΝΑΡΝΤ & ΜΑΡΙΑΝΕ ΟΤΑΝ Ο ΚΟΕΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ Σ. 20

9 772623 493002 08

Ιδιοφυής, ακαταπόνητος, πολυσχιδής, αινιγματικός και τρομερά σνομπ. Ο «Κάιζερ» του οίκου Chanel που έφυγε από τη ζωή την περασμένη Τρίτη έγραψε ένα από τα πιο συναρπαστικά κεφάλαια στο χρυσό βιβλίο της μόδας.

ADIEU, KARL

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΦΕΤΣΑ

Τον Καρλ Λάγκερφελντ τον είχα συναντήσει μία και μοναδική φορά στο εστιατόριο «L' Avenue» στην Πόλη του Φωτός. Ο «Κάιζερ» της παγκόσμιας μόδας συνήθιζε καθημερινά, γύρω στις 2 μ.μ., να κάνει lunch break, επιλέγοντας αρκετές φορές το δημοφιλές spot επί της Avenue Montaigne. Ο Λάγκερφελντ καθόταν σε ένα μάλλον απομονωμένο τραπέζι του restaurant, το οποίο είναι γνωστό ότι συγκεντρώνει στις αίθουσές του τα πλέον γνωστά πρόσωπα του fashion world. Στη συντροφιά τού γερμανικής καταγωγής μετρ ήταν το top model Κάρα Ντελεβίν. Κοινοί φίλοι, οι οποίοι γνώριζαν τον Λάγκερφελντ εδώ και πολλά χρόνια, έκαναν τις συστάσεις. Ο άνθρωπος ο οποίος βρισκόταν στο τιμόνι του εμβληματικού οίκου Chanel εδώ και 35 χρόνια έχοντας κατορθώσει να αναδείξει το brand ως το κορυφαίο στον πλανήτη, μου χάρισε ένα εγκάρδιο χαμόγελο. Δεν είχε αποχωριστεί στιγμή τα μαύρα γυαλιά του. Ο ίδιος άλλωστε συνήθιζε να λέει ότι τα μαύρα γυαλιά τού πρόσφεραν την απόλυτη προστασία. Ο εκκεντρικός, υπερταλαντούχος designer πίστευε ότι με αυτόν τον τρόπο κανείς δεν μπορούσε να διαβάσει τις σκέψεις του. Αρκετοί απέδιδαν στον Λάγκερφελντ τον χαρακτηρισμό «οριακά αγενής». Πώς αλλιώς, υποστήριζαν, θα μπορούσε να είναι ένας άνθρωπος ο οποίος αποφεύγει να σε κοιτάξει καθαρά στα μάτια ή γυρίζει σε άλλη κατεύθυνση το κεφάλι με τη χαρακτηριστική λευκή αλογοουρά αν οι στυλιστικές σου επιλογές δεν είναι του γούστου του;

Αντι Γουόρχολ ή Τσάρλι Τσάπλιν;

Ο Καρλ Λάγκερφελντ, σύμφωνα με τη μούσα του Κλόντια Σίφερ, ήταν ο Αντι Γουόρχολ της μόδας. Ένας πραγματικά φιλοσοφημένος «πρίγκιπας», ο οποίος κατόρθωσε να διασώσει τελικά το όραμα της μεγάλης Γκαμπριέλ (Coco) Σανέλ, με τις πωλήσεις του οίκου να αγγίζουν δισεκατομμύρια ευρώ. Είχε άλλω-

● Οκτώβριος 2013. Άλλο ένα θριαμβευτικό ντεφιλέ στο παρισινό Grand Palais έχει λάβει τέλος και ο «Κάιζερ», όπως τον αποκαλούσαν οι επαΐοντες του στυλ, χαιρετά το κοινό. Τώρα οι λάτρες της κομψότητας ανά τον κόσμο αποχαιρετούν τον μύθο της μόδας.

ΚΟΒΑΡΙΚ/ΑΡΕ/VISUALHellas

● Τα άγουρα χρόνια.
Ο Λάγκερφελντ το
1961 με ένα μοντέλο
της εποχής κατά τη
«θητεία» του στον
Jean Patou.

200 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΑΔΟ

Το διασημότερο μουσείο της Μαδρίτης συμπληρώνει δύο αιώνες πολυκύμαντης ιστορίας και τιμά τη σημαδιακή επέτειο με εκδηλώσεις αντάξιες της πολιτιστικής του αξίας.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΑΙΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

«Το Πράδο είναι ο αληθινός καθεδρικός ναός της Μαδρίτης» έγραψε ο συγγραφέας Ραμόν Γκόμεθ ντε λα Σέρνα, εκ των εκφραστών της πρωτοπορίας των ισπανικών γραμμάτων του πρώτου μισού του 20ού αιώνα. Εφέτος που το Πράδο συμπληρώνει 200 χρόνια από την ίδρυσή του, ο Σέρνα δικαιώνεται απολύτως: το Πράδο δεν είναι μόνον ένα εμβληματικό μουσείο της Μαδρίτης, το οποίο επισκέπτονται περί τα τρία εκατομμύρια άνθρωποι ετησίως, είναι ένας ισπανικός θεσμός και ένα σημείο αναφοράς για τα μουσεία όλου του κόσμου. Η επέτειος των δύο αιώνων λειτουργίας του σηματοδοτεί πληθώρα εκδηλώσεων, οι οποίες θα κορυφωθούν τον ερχόμενο Νοέμβριο. Σε αυτό το πλαίσιο και έως τις 10 Μαρτίου φιλοξενείται και η έκθεση με τίτλο «Πράδο: ένας χώρος μνήμης». Η έκθεση διαρθρώνεται σε οκτώ ενότητες οι οποίες αφηγούνται την ιστορία του μουσείου και, επί της ουσίας, την ιστορία της Ισπανίας: τα πρώτα χρόνια έως το 1833, όταν το μουσείο ήταν βασιλικό, την περίοδο έως το 1868, οπότε η Ευρώπη ανακαλύπτει την ισπανική τέχνη, την περίοδο της εθνικοποίησης του μουσείου έως το 1898, τις αρχές του 20ού αιώνα, περίοδο εμπλουτισμού των συλλογών χάρη και στις δωρεές μαικιών, την περίοδο της Δημοκρατίας, κατόπιν του Ισπανικού Εμφυλίου, την περίοδο της δικτατορίας του Φράνκο και την περίο-

δο από την ισπανική μεταπολίτευση ως σήμερα. Ο «Χώρος μνήμης» φιλοδοξεί να μην είναι απλώς μια έκθεση ζωγραφικής, γλυπτικής, φωτογραφίας και ιστορικών ντοκουμέντων, αλλά μια γέφυρα ανάμεσα στο Πράδο και την ισπανική πραγματικότητα των τελευταίων δύο αιώνων. Οπως σημείωσε η εφημερίδα «El Mundo»: «Το Πράδο ως δείγμα του παλμού της Ιστορίας και όχι μόνον ως βιτρίνα». Η κατασκευή του Πράδο (η λέξη σημαίνει λιβάδι στα ισπανικά) ανετέθη τη δεκαετία του 1780 από τον βασιλιά Κάρολο Γ' της Ισπανίας στον Χουάν ντε Βιγιανουέβα, τον μεγάλο ισπανό αρχιτέκτονα που είχε σχεδιάσει και τον γειτνιάζοντα με το Πράδο Βοτανικό Κήπο και το Βασιλικό Αστεροσκοπείο. Αρχικώς ο μονάρχης ήθελε να δημιουργήσει ένα μουσείο φυσικής ιστορίας στο πνεύμα του Διαφωτισμού. Οι Ναπολεόντειοι Πόλεμοι και η άφιξη των γαλλικών στρατευμάτων στη Μαδρίτη επέφεραν καταστροφές στο κτίσμα του μουσείου, το οποίο χρησιμοποιήθηκε και ως επιτελείο του ιππικού. Χάρη στην επιμονή του βασιλιά Φερδινάνδου του Ζ' και της συζύγου του Μαρίας Ισαβέλλας, το μουσείο ανασυγκροτήθηκε και αποφασίστηκε ότι έπρεπε να φιλοξενήσει τη βασιλική συλλογή έργων τέχνης και να μην αφιερωθεί στις προόδους των επιστημών και του Διαφωτισμού.

● Ο μεγάλων διαστάσεων πίνακας του Φρανθίσκο Γκόγια «3η Μαΐου 1808» (1814) αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα εκθέματα του μουσείου.

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΤΙΑΝΤΖΙΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ
24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2019
BHMAGAZINO

23

Αρχιτεκτονική

Ο γαλλοελβετός αρχιτέκτονας Μπερνάρ Τσουμί κατακτά και την Κίνα, με ένα θηριώδες κτίριο-μουσείο στη βιομηχανική πόλη των 15 εκατομμυρίων κατοίκων.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Μια σειρά από βιομηχανικές καμινάδες ενωμένες με ένα τείχος που θυμίζει αυτοκρατορική οχύρωση άλλης εποχής. Το πρώτο μεγάλο, θηριώδες για την ακρίβεια, πρότζεκτ του γνωστού αρχιτέκτονα Μπερνάρ Τσουμί στην Κίνα, στην πόλη Τιαντζίν, μοιάζει έτοιμο να εποίκηθεί από στρατιές των εχθρών της δυναστείας των Τσινγκ, όμως οι μόνοι που αναμένεται να το αλώσουν είναι κινέζοι τουρίστες ή επισκέπτες αφιχθέντες από το εξωτερικό. Όταν ανοίξει τις πύλες του το προσεχές φθινόπωρο, το Μουσείο Επιστήμης και Τεχνολογίας Exploratorium θα μπορεί να τους προσφέρει ψυχαγωγία και διασκέδαση μέσα από τους εκθεσιακούς του χώρους, τα εστιατόρια και τα καταστήματά του που θα απλώνονται, δίχως να στριμώχνονται, σε 33.000 τ.μ. Η κύρια ατραξιόν θα είναι βέβαια τα μόνιμα εκθέματά του, αντικείμενα από το βιομηχανικό παρελθόν της πόλης με την παράδοση στον μεγάλο όγκο παραγωγής, σε διαστάσεις διόλου ευκαταφρόνητες.

Παρεμπιπτόντως, η πόλη θεωρείται η κοιτίδα της κινεζικής βιομηχανικής επανάστασης τον 19ο αιώνα. Οπότε μέχρι και πύραυλος που έχει κατασκευαστεί για την εξερεύνηση του Διαστήματος θα εκτίθεται εντός των τειχών του Exploratorium. Με δυο λόγια, το μουσείο θα αντικατοπτρίζει τόσο εσωτερικά όσο και εξωτερικά την πρόσφατη ιστορία της πόλης που το φιλοξενεί. «Το Exploratorium έχει σχεδιαστεί ως ένα κτίριο για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον της Τιαντζίν» υπερθεματίζει ο Μπερνάρ Τσουμί.

Μια σειρά από τεράστιους κόλινους κώνους (κώνους «χωρίς κορυφή», για να θυμηθούμε και τη γεωμετρία του σχολείου) δημιουργεί μεγάλες επιφάνειες μέσα στο μουσείο, οι οποίες δεν επιτελούν κάποια συγκεκριμένη λειτουργία, αλλά – όπως συνηθίζει σε ορισμένα κτίριά του ο Τσουμί – δημιουργούν χώρους αλληλεπίδρασης, ενδιαμέσους χώρους κίνησης. Ο κεντρικός κόλινος κώνος, για παράδειγμα, είναι σχεδόν διπλάσιος σε ύψος από το Μουσείο Γκούγκενχάιμ της Νέας Υόρκης, την αντεστραμμένη υπό μία έννοια εκδοχή του, και εί-

Αριστερά: Ενας πύραυλος για την εξερεύνηση του Διαστήματος είναι το βασικό, εντυπωσιακό έκθεμα του Μουσείου Exploratorium.

Επάνω: Εξωτερική άποψη του επιβλητικού οικοδομήματος στην Τιαντζίν.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΔΟ

Φτιάσαμε στο Κάρντιφ μεσημέρι Σαββάτου και πήγαμε κατευθείαν στο ξενοδοχείο μας. Η κεντρική St Mary Street με τα μαγαζιά, τα εστιατόρια και τις παμπ στην οποία έβλεπε το μικρό παράθυρο του δωματίου μας είχε αρκετή κίνηση. Τίποτε όμως δεν μας προετοίμασε για αυτό που θα γινόταν όταν θα έπεφτε η νύχτα. Λίγο μετά τις 21.00, ο δρόμος γέμισε από κόσμο. Από παρέες μεταμφιεσμένες με διάφορα θέματα (αγγελάκια, διαβολάκια, χορεύτριες του καν καν και του τσάρλεστον, ναυτάκια κ.λπ.) οι οποίες κατευθύνονταν σε bachelor parties, από ημίγυμνα κορίτσια που μάλλον είχαν ξεκινήσει να πίνουν από το σπίτι γιατί ήταν ντίρλα προτού καν περάσουν το κατώφλι του πρώτου μπαρ, από αγόρια με κολλητές μπλούζες (ή και χωρίς μπλούζες μετά το τρίτο ποτήρι), από άνδρες και γυναίκες που όσο περνούσε η ώρα κατέρρεαν, δεν μπορούσαν να πάρουν τα πόδια τους από το πολύ αλκοόλ. Είδαμε πλήθη να διασκεδάζουν με την ψυχή τους, είδαμε ζευγάρια να... παίζουν τις «9 1/2 εβδομάδες» μπροστά μας, είδαμε ασθενοφόρα να σταματούν και να κάνουν πλύσεις στομάχου σε εκείνους που είχαν πέσει ξεροί στο πεζοδρόμιο. Ξεφάντωμα και παρακμή, κέφι και θλίψη, ξεγνοιασιά και ασυδοσία, κι εμείς στη μέση, παρατηρητές σε ένα τεράστιο πάρτι. Ο σερβιτόρος στο εστιατόριο που δειπνήσαμε μας είπε πως αυτό γίνεται σχεδόν κάθε Σαββατοκύριακο. Γυρίσαμε στο ξενοδοχείο για να ξεκουραστούμε. Κοιμήθηκα με δυσκολία, καθώς η φασαρία από τον δρόμο (φωνές, μουσικές και σειρήνες από τα ασθενοφόρα) έφτανε ως το κρεβάτι μου. Ξύπνησα κατά τις 5 το πρωί από τις έντονες διαπεραστικές κραυγές των γλάρων. Κοίταξα έξω από το παράθυρό για να διαπιστώσω πως ο δρόμος και οι στέγες των σπιτιών ήταν πράγματι γεμάτα γλάρους. Εκατοντάδες μεγάλα πουλιά είχαν αναλάβει να καθαρίσουν το κέντρο από την κόπρο που είχαν αφήσει πίσω τους οι άνθρωποι, σε μια σκηνή που παρέπεμπε στα «Πουλιά» του Χίτσκοκ. Ευτυχώς όμως, αυτό που έβλεπα δεν ήταν το τέλος του κόσμου, αλλά η αρχή μια όμορφης μέρας:

Λίγο αργότερα ο ήλιος βγήκε σε έναν ουρανό καταγάλανο – φαινόμενο σπάνιο για την περιοχή. Οι γλάροι αποχώρησαν χορτάτοι από τα σκουπίδια που είχαν καταναλώσει και τα συνεργεία καθαρισμού έκαναν την εμφάνισή τους. Μετά την έντονη (σχεδόν σοκαριστική) πρώτη εντύπωση, ήμουν περιέργος να δω πώς είναι υπό κανονικές συνθήκες η πρωτεύουσα της Ουαλίας.

Είναι μια όμορφη πρωτεύουσα. Η βιομηχανική, γκρίζα και καταθλιπτική κάποτε πόλη, χάρη σε μια σειρά έξυπνων αναπλάσεων μετατράπηκε σε έναν καταπράσινο και γεμάτο ωραίες διαδρομές οικισμό. Χτισμένο στις εκβολές τριών ποταμών, του Ταφ, του Ελι και (λίγο μακρύτερα) του Ρίμνι, το Κάρντιφ ήταν εξάλλου προνομιούχο, όπως κάθε πόλη που βρίσκεται δίπλα στο νερό. Οι κάτοικοι και οι Αρχές δεν είχαν παρά να αξιοποιήσουν τα προνόμια και τις αρετές του. Εκεί, λοιπόν, από το λιμάνι όπου πραγματοποιήθηκαν οι πιο σημαντικές παρεμβάσεις, ξεκίναμε τη βόλτα μας. Το παρηκμασμένο κάποτε Cardiff Bay έχει μετατραπεί στο πιο ανοιχτόκαρδο σημείο της πόλης. Η Προκυμαία της Γοργόνας είναι ιδανική και για βόλτα και για ψώνια και για φαγητό-ποτό, αφού είναι γεμάτη μαγαζιά και εστιατόρια. Το «People Like Us», το μπρούντζινο γλυπτό του Ουαλού Τζον Κλιντς, είναι αφιερωμένο σε... ανθρώπους σαν εμάς, τους κατοίκους του Κάρντιφ. Το πορτοκαλοκόκκινο Pierhead Building που δεσπόζει μπροστά στη

Στο βάθος το υπερσύγχρονο κτίριο της όπερας λάμπει στο φως του ήλιου, ενώ μπροστά διακρίνεται το ιστορικό Pierhead Building που προσθέτει το δικό του κόκκινο στο εξαιρετικά διαμορφωμένο Cardiff Bay.

ΚΑΡΝΤΙΦ

Η πρωτεύουσα της Ουαλίας είναι την ίδια στιγμή μια πολύ παλιά και μια πολύ καινούργια πόλη. Και κυρίως είναι μια πόλη ζωντανή.

